

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 532/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovéj a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátkou JUDr. Vierou Ďurčaťovou, Kollárova 35, Martin, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 154/2019 z 31. marca 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Vierou Ďurčaťovou,

Kollárova 35, Martin, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 154/2019 z 31. marca 2020 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala Okresnému súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) žalobu o ochranu osobnosti, o ktorej rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 Cpr 15/2017 z 25. apríla 2018, ktorým uložil žalovanej (špecifikovanej univerzitnej nemocnici) povinnosť zrušiť písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny adresované sťažovateľke a písomne sa sťažovateľke ospravedlniť za označený neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutý prvostupňový rozsudok zmenil svojím rozsudkom sp. zn. 7 CoPr 4/2018 z 26. septembra 2018 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. O dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením, ktorým dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že svoje dovolanie odôvodnila dovolacími dôvodmi podľa ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP s tým, že v dovolaní presne vymedzila znenie právnych otázok, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli podľa jej názoru vyriešené. V nadväznosti na to argumentuje, že z obsahového znenia takto formulovaných otázok jasne vyplýva, že ide o otázky právne, a nie o skutkové otázky, ako to ustálil najvyšší súd v namietanom uznesení, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol. Podľa sťažovateľky najvyšší súd na formulované právne otázky neodpovedal, pričom podľa jej názoru odôvodnenie tohto postupu najvyššieho súdu obsiahnuté v namietanom uznesení je arbitrárne a ústavne neudržateľné. Sťažovateľka dodáva, že nepopiera skutočnosť, že najvyšší súd ako súd dovolací je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, podľa názoru sťažovateľky však v danom

prípade s prihliadnutím na jeho špecifiká bol najvyšší súd povinný zistiť, či skutkový stav zistený odvolacím súdom neodporuje, resp. neobchádza ústavu a všeobecné právne predpisy, a to aj s prihliadnutím na základné princípy sporového konania.

4. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v jej veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základných práv zaručených čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, označené rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vrátil vec sťažovateľky najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal tiež sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv zaručených ústavou a dohovorom namietaným uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol jej dovolanie ako neprípustné. Argumentačným ťažiskom ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o ústavnej neudržateľnosti a arbitrárnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktorý podľa mienky sťažovateľky ňou v dovolaní formulované otázky posúdil nesprávne ako otázky skutkového charakteru napriek tomu, že v ich prípade ide podľa presvedčenia sťažovateľky o otázky právne.

10. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

11. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

12. Ústavný súd sa tak v duchu uvedeného pri posúdení namietaného uznesenia najvyššieho súdu obmedzil na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má zároveň súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

13. Pre účely splnenia takto vymedzeného prieskumu sa ústavný súd oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktoré bolo podkladom na právny záver o odmietnutí dovolania sťažovateľky a tiež s odôvodnením odvolacieho rozsudku krajského súdu, ako aj s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola v právnej veci sťažovateľky aplikovaná.

14. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že prvostupňovým rozsudkom okresného súdu bolo o žalobe sťažovateľky rozhodnuté tak, že žalovanej bola uložená povinnosť zrušiť písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny z 22. júla 2016, ktoré žalovaná sťažovateľke adresovala, a tiež povinnosť písomne sa sťažovateľke ospravedlniť za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti. Prvostupňový súd pritom svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že obsah upozornenia v prípade nepreukázania pravdivosti skutkových tvrdení v ňom uvedených predstavuje porušenie cti sťažovateľky, konkrétne jej profesionálnej cti, pretože ide o skutkové tvrdenia difamačnej povahy vo vzťahu k sťažovateľke, ktorá je odborníčkou – lekárkou dlhodobo zamestnanou u žalovanej, a tvrdenie žalovanej obsiahnuté v dotknutom upozornení, že sťažovateľka ohrozuje, resp. poškodzuje zdravie pacientov nedodržiavaním právnych predpisov týkajúcich sa hygienického zabezpečenia rúk v zdravotníckej starostlivosti (nedovoleným

nosením dlhých gélových nechtov), nepochybné predstavuje zásah, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať u nej ujmu spočívajúcu v ohrození alebo porušení jej osobnostných práv. Okresný súd tiež v odôvodnení uviedol, že hoci v danom prípade zo strany žalovanej nešlo o zverejnenie predmetného skutkového tvrdenia, je nepochybné, že v danej profesionálnej komunite inkriminované informácie pôsobia negatívne v rámci budovania mienky kolegov sťažovateľky na jej odbornosť a jej postoj k dodržiavaniu právnych predpisov a k prevencii ohrozenia zdravia pacientov (okresný súd na tomto mieste dôvodil, že výsledky kontroly, ktoré sa mali stať podkladom na vydanie predmetného upozornenia, boli oznámené špecifikovaným osobám pôsobiacim vo vedúcich funkciách u žalovanej). Okresný súd v ďalšom bode poznamenal, že v otázke preukázania pravdivosti skutkových tvrdení obsiahnutých v dotknutom upozornení dôkazné bremeno zaťažovalo žalovanú a tá ho podľa mienky okresného súdu neuniesla. V nadväznosti na to okresný súd argumentoval, že sťažovateľka výkon kontroly, ktorá mala byť podkladom na vydanie upozornenia a tiež zistenia z kontroly plynúce, popierala. Okresný súd bol toho názoru, že zistenia z kontroly nie sú jednoznačne preukázané, a to z dôvodu, že záznam z kontroly je podpísaný iba jednou osobou, ktorá mala kontrolu vykonať, a nie je podpísaný sťažovateľkou, pričom kontrolné zistenia neboli objektivizované ďalšími osobami a ani iným spôsobom (napr. fotodokumentáciou). Podľa okresného súdu naopak stanovisko sťažovateľky je podporené čestným vyhlásením špecifikovanej pacientky, ktorá mala byť vyšetrená v deň, keď mala byť uvedená kontrola realizovaná, pričom táto pacientka poprela upozornením vytykanú nedovolenú úpravu nechtov sťažovateľky (dlhé gélové nechty), a tiež lekársym potvrdením o diagnóze ochorenia nechtov sťažovateľky, ktorá je kontraindikáciou pre úpravu nechtov, ktorá bola sťažovateľke upozornením vytykaná.

15. Krajský súd v druhostupňovom rozsudku prezentoval aj obsah odvolania žalovanej, ktorá v ňom namietala nesprávnosť skutkových a právnych záverov prvostupňového rozsudku. Žalovaná v odvolaní uviedla, že zotrváva na svojich tvrdeniach o porušení pracovnej disciplíny zo strany sťažovateľky tak, ako je to uvedené v zápise o vykonaní kontroly z 11. júla 2016, ktorá sa stala podkladom na vydané písomné upozornenie. Rovnako žalovaná poznamenala, poukazujúc na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu, že predmetné upozornenie nebolo zverejnené ani verejne oboznámené

a situácia bola riešená iba v prostredí zamestnancov žalovanej oprávnených k jej riešeniu, preto je akýkoľvek zásah do profesionálnej cti sťažovateľky vylúčený. Podľa názoru žalovanej sťažovateľka neprodukovala žiadne dôkazy, preukazujúce, že reálne došlo k zásahu do jej profesionálnej cti, a preto konštatovanie okresného súdu, že k zásahu došlo, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaná poukázala aj na relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, v zmysle ktorej prejavy, ktoré podľa ich obsahu, formy a cieľa možno považovať za upozornenia, podnety na riešenie alebo žiadosti o prešetrenie určitých okolností, ktoré boli prednesené v prostredí oprávnenom vec riešiť, nepredstavujú neoprávnený zásah do práv chránených § 11 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k otázke skutkového stavu žalovaná argumentovala, že u sťažovateľky už v minulosti bolo v rámci vykonanej kontroly (aj písomne zdokumentovanej) zistené obdobné porušenie právnych predpisov, kde sťažovateľka navyše odmietla zjednať akúkoľvek nápravu. K lekárskeým správam, ktoré sťažovateľka vo svoj prospech v rámci vykonaného dokazovania predložila, žalovaná uviedla, že ich považuje za účelové a z nich vyplývajúce skutočnosti, a to, že pre sťažovateľku vzhľadom na jej zdravotný stav úprava nechtov, ktorú jej žalovaná v upozornení vytýkala, nebola vhodná, ešte nepreukazujú, že sa sťažovateľka takého konania nedopustila. Podľa vyjadrenia žalovanej osoba oprávnená k vykonaniu kontroly, ktorá kontrolu 11. júla 2016 aj vykonala, potvrdila konanie sťažovateľky, za ktoré jej bolo upozornenie pre porušenie pracovnej disciplíny uložené, pričom táto osoba nemala dôvod uvádzať nepravdivé informácie o úprave nechtov sťažovateľky. Navyše, takéto konanie sťažovateľky v minulosti potvrdil aj ďalší špecifikovaný svedok, ktorý si ho všimol pri vizuálnom kontakte, keď sťažovateľku stretol v rámci pohybu po priestoroch žalovanej. Žalovaná takisto spochybnila pravdivosť čestného vyhlásenia špecifikovanej pacientky sťažovateľky, u ktorej mala pochybnosť, že by si s odstupom dvoch rokov spomenula na detaily takéhoto charakteru (úprava nechtov sťažovateľky), keď navyše podľa vyjadrenia žalovanej bol tento dôkaz predložený na poslednom pojednávaní bez toho, aby mala žalovaná možnosť vopred sa oboznámiť s jeho obsahom a predložiť následne dôkazy k jeho spochybneniu.

16. Krajský súd v zmeňujúcom rozsudku svoj právny záver o zamietnutí žaloby sťažovateľky oprel o argumentáciu, v ktorej uviedol, že sťažovateľke bolo sporné písomné

upozornenie doručované špecifikovaným vedúcim zamestnancom žalovanej pri osobnom stretnutí bez prítomnosti tretích osôb. Takýto postup bol podľa názoru krajského súdu v súlade so zákonom a ním predpokladaným spôsobom (písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny v zmysle Zákonníka práce), podľa záveru odvolacieho súdu teda konanie žalovanej nevybočilo z medzí ustanovení Zákonníka práce a nemožno ho preto považovať za neoprávnený zásah ani v prípade preukázania nepravdivosti skutočností uvádzaných v dotknutom upozornení. Krajský súd tak aj s poukazom na judikatúru najvyššieho súdu uzavrel, že postup žalovanej spočívajúci v udelení upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny je nutné považovať za výkon práva majúci základ v právnom predpise. Ďalej krajský súd konštatoval, že nebolo preukázané, že by žalovaná obsah písomného upozornenia zverejnila alebo verejne oboznámila a že takisto prešetrenie námietok sťažovateľky proti uvedenému upozorneniu sa uskutočnilo len v rámci kompetentných zamestnancov – riadiacich pracovníkov žalovanej. Skutočnosť, že zamestnankyňa, ktorá vykonala kontrolu, oznámila jej výsledky niektorým riadiacim zamestnancom žalovanej (pred vydaním písomného upozornenia), podľa krajského súdu ešte nepreukazuje vedomosť profesijnej komunity, ktorú ustálil okresný súd, o tom, že sťažovateľke bolo adresované dotknuté písomné upozornenie. Podľa krajského súdu sťažovateľka takisto nepreukázala, aký reálny negatívny dopad malo mať predmetné upozornenie na jej osobu a profesijnú česť, pretože sa v žalobe obmedzila iba na všeobecné tvrdenie o neoprávnenom zásahu do jej osobnostných práv bez toho, aby označila dôkazy o skutočnom negatívnom dopade na jej osobnostné práva.

17. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia prezentoval dovolacie námietky, o ktoré sťažovateľka podané dovolanie oprela. V tomto smere v prvom bode poukázal na to, že naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sťažovateľka podporila argumentáciou, v ktorej dôvodila, že krajský súd neprihliadol na skutočnosti preukázané súdom prvej inštancie. Sťažovateľka bola toho názoru, že sa žalovaná uvedením nepravdivých údajov obsiahnutých v dotknutom písomnom upozornení dopustila zneužitia práva, konanie žalovanej tak podľa sťažovateľky vybočilo z medzí ustanovení Zákonníka práce, a preto ho nemožno považovať za výkon práva majúci základ v právnom predpise. Najvyšší súd takto formulovanú argumentáciu nepovažoval

za subsumovateľnú pod ustanovenie § 420 písm. f) CSP, keďže v danom prípade podľa najvyššieho súdu jej obsah v skutočnosti predstavoval námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a s tým súvisiace nesprávne právne vyhodnotenie konania žalovanej z hľadiska jeho oprávnenosti/neoprávnenosti. Takto prezentované argumenty podľa záveru najvyššieho súdu na prvý pohľad nijako nesignalizujú označený dovolací dôvod, ktorým je znemožnenie realizácie procesných práv účastníka v miere znamenajúcej porušenia práva na spravodlivý proces, preto najvyšší súd posúdil dovolanie v uvedenom rozsahu ako neprípustné.

18. V druhom bode odôvodnenia namietaného uznesenia najvyšší súd prezentoval sťažovateľkou formulované právne otázky, ktoré mali podporiť ňou uplatnený dovolací dôvod daný ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

19. Najvyšší súd citoval prvú sťažovateľkou predostretú otázku, „*či bol postup žalovanej ako zamestnávateľa v súlade so zákonom, keď s výsledkami kontroly nebol oboznámený len priamy nadriadený, ale aj zamestnanci, ktorí sú v nižšom pracovnom zaradení ako kontrolovaná osoba (žalobkyňa)?*“. Najvyšší súd v namietanom uznesení konštatoval vo vzťahu k prvej z formulovaných otázok, že sťažovateľka v skutočnosti právnu otázku zásadného významu v zmysle, ako je to požadované § 421 ods. 1 písm. b) CSP, neformulovala, resp. ju formulovala, avšak s ohľadom na iný skutkový stav, ktorý nebol odvolacím súdom zistený a ustálený, keďže odvolací súd neustálil skutkový záver, ktorý prezentuje sťažovateľka v nastolenej otázke, a to, že „*s výsledkami kontroly nebol oboznámený len priamy nadriadený, ale aj zamestnanci, ktorí sú v nižšom pracovnom zaradení ako kontrolovaná osoba (žalobkyňa)*“. Odvolacím súdom bol totiž na základe vykonaného dokazovania ustálený skutkový záver, že nebolo preukázané, že by žalovaná obsah písomného upozornenia zverejnila alebo verejne oboznámila a že takisto prešetrenie námietok sťažovateľky proti uvedenému upozorneniu sa uskutočnilo len v rámci kompetentných zamestnancov – riadiacich pracovníkov žalovanej. Najvyšší súd tak

vyhodnotil sťažovateľkou formulovanú prvú otázku ako pokus o revíziu skutkových zistení ustálených odvolacím súdom. Najvyšší súd na tomto mieste uzavrel, že nemohol pristúpiť k posudzovaniu správnosti úvah a právnych záverov odvolacieho súdu s ohľadom na iný, sťažovateľkou tvrdený, avšak vykonaným dokazovaním nezistený skutkový stav.

20. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia ďalej poukázal na druhú otázku formulovanú sťažovateľkou: *„ak zamestnávateľ žalobkyni uložil upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny na základe nepravdivých skutočností, či sa takémuto konaniu zamestnávateľa poskytuje právna ochrana, alebo sa to považuje za zneužitie práva?“*

Najvyšší súd aj v prípade uvedenej otázky konštatoval, že nemohol pristúpiť k posudzovaniu správnosti úvah a právnych záverov odvolacieho súdu s ohľadom na iný, sťažovateľkou tvrdený, avšak vykonaným dokazovaním nezistený skutkový stav, keďže odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového záveru, že sťažovateľka sa konania vyhodnoteného žalovanou ako porušenie pracovnej disciplíny dopustila, a teda písomné upozornenie obsahovalo pravdivé skutočnosti. Nad rámec najvyšší súd sťažovateľke vysvetlil, že je nutné považovať za správny aj záver odvolacieho súdu o tom, že by konanie žalovanej nebolo možné považovať za zásah neoprávnený ani v prípade preukázania nepravdivosti skutočností uvádzaných v písomnom upozornení.

21. Najvyšší súd tak v odôvodnení namietaného uznesenia v druhom bode uzavrel, že sťažovateľka v dovolaní právne otázky zásadného významu v zmysle, ako je to požadované § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v skutočnosti neformulovala, pričom z obsahu týchto otázok v podstate vyplýva, že sa sťažovateľka prostredníctvom nich iba pokúsila spochybníť správnosť skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom. Dovolanie sťažovateľky tak bolo z dôvodu nenaplnenia označeného dovolacieho dôvodu posúdené ako neprípustné.

22. Po tom, čo sa ústavný súd podrobne oboznámil s odôvodnením druhostupňového rozsudku krajského súdu, konštatuje zhodne so záverom odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, že v preskúmvanej veci, teda v prípade dotknutého

odvolacieho rozhodnutia, v žiadnom prípade nejde o také nedostatky postupu odvolacieho súdu či odôvodnenia druhostupňového rozsudku, ktoré by bolo možné vnímať ako vadu predpokladanú § 420 písm. f) CSP, teda znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania v miere znamenajúcej porušenie práva na spravodlivý proces. Ústavný súd je totiž toho názoru, že skutkové závery ustálené krajským súdom v jeho zmeňujúcom rozsudku a z nich plynúci právny záver majú dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní (krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku jasne poukazuje na svedecké výpovede dvoch osôb, ktoré majú potvrdzovať konanie sťažovateľky – nedovolenú úpravu nechťov rúk, ktoré je jej v dotknutom upozornení vytýkané), pričom úvahy, ktorými sa krajský súd spravoval a na základe ktorých svoje skutkové zistenia ustálil, sú primerane vysvetlené logicky presvedčivým spôsobom. V odvolacom rozhodnutí krajský súd sťažovateľke jasne a presvedčivo vysvetlil, z akých dôvodov nepovažoval sťažovateľkou namietaný zásah za zásah neoprávnený a zároveň spôsobilý zasiahnuť do jej osobnostných práv. Sťažovateľka výpoveď špecifikovanej svedkyne, ktorá mala vykonať kontrolu, ktorej výsledky sa stali podkladom na vydané písomné upozornenie, hodnotí ako nedôveryhodnú, z čoho odvodzuje svoje subjektívne vyhodnotenie dôkazov, a to, že neexistuje žiaden dôkaz o konaní – porušení pracovnej disciplíny. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že za porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať situáciu, keď si všeobecný súd neosvojí hodnotenie dôkazov z pohľadu účastníka konania a neodôvodní svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv.

23. Pokiaľ ide o závery odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, v ktorých tento konštatuje absenciu právnych otázok zásadného významu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ústavný súd sa v plnom rozsahu s takýmto konštatovaním najvyššieho súdu stotožňuje. Obsah odôvodnenia odvolacieho rozsudku krajského súdu je celkom zrejmým dôkazom toho, že sťažovateľkou načrtnuté otázky, ktorými sa pokúsila preukázať danosť citovaným ustanovením Civilného sporového poriadku predpokladaného dovolacieho dôvodu, sú v skutočnosti iba prezentáciou sťažovateľkinho subjektívneho hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

25. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľky potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu